

TEBA SOM SI NEVYMYSELELA

Zaklopkal mi na okno z vonkajšej strany izby, len sa usmial a zmizol za rohom ulice. Myslela som si, že sa nič nedeje, ale dialo sa.

Skriňa naprataná odspodku až navrch vecami zavírgala, keď som na nej otvorila dvierka. Pripomenula mi, že nemám zabudnúť na papier poskladaný pod posteľou. Aj tak som naň zabudla. Dala som si šaty, ktoré na mne rozkvitli, aj keď som sa necítila najlepšie. Hlavne nie na to, aby som oslavovala. A už vôbec nie to, na čo ma pozvali.

Včerašok sa ukázal ako výnimočný a pritom by som ho mohla zapísať medzi tie „akože“ dni. Zaklopkal mi na okno ako v iné dni, len trochu skôr. Ináč by bolo všetko jeden veľký stereotyp. A toho sa bojím. I keď, ako povedal on, nemusím sa, lebo niečie ruky ma vždy podržia. Či už nad hladinou, či pred pádom.

Ráno je vždy rovnaké až na to, že do mojej izby nikdy nikto bez dovoľenia nevchádza. Dokonca som si dala pred dvere stoličku. Nepomohlo. Mama do dverí strčila hlavu a zamávala mi papierom vo vzduchu. Ten som, ako som už spomínala, šmarila pod posteľ. Bol pre mňa rovnako nepodstatný ako ten, čo čakal dole v kuchyni.

Ktovie, prečo mal zas na sebe tie široké rifle a vytáhanú košeľu. Prečo nemal pekne ušité sako, ktoré by mu priliehало k telu?

Čítal nejaký denník, keď som zišla po schodoch ku kuchynskej linke. Zamával mi pravou rukou a zamrmlal niečo ako dobré ránko, dnes je ten deň. Ale ten deň tým dňom nebol. Aspoň dovtedy nie.

Napila som sa čistej vody, ale len spolovice pohára. Zvyšok vody som vyliala do umývadla. Mala som chuť na jogurt, lenže chladnička ukazovala prstami na prázdne priechinky. Bolo tam len mlieko, tri vajčička a štyri plátky syra. Cítila som sa oklamaná.

Na toalete som zo seba nespustila oči. Zrkadlo po mne žmurkalo nejako ironicky. Tvárilo sa, že nechce, aby som dnes vyzerala zle. Či sa mu to podarilo, to dosvedčilo mamkine gesto s palcom nahor. Nie, tie šaty nie sú príliš krátke. Nie, ten výstrih nie je príliš hlboký. Nie, tie opätky nie sú príliš vysoké. Všetko bolo také, aké malo byť. Až na jednu špecialitu – nemala som pero.

Pred domom som sa ešte zvrtila na päte. Zabudla som si v skrinke notes. Ten som potrebovala.

Na dňoch je výnimočné to, že každý príde len raz. Jeden deň mi raz ušiel. Proste neprišiel. Dodnes neviem, kde je. Hľadala som ho všade. Ani len kalendár mi nevedel vysvetliť, prečo neprišiel, prečo sa neukázal a neospravedlnil. Nikto mi dodnes na to nedal odpoveď. Tento nespravodlivý trest a zlý zážitok v jednom si však nesiem stále v hlave so sebou a keď je na to tá správna príležitosť, všetkým to veším na nos. Ich to však nejako netrápi, tvária sa, že oni sú nad vodou.

Neviem, prečo som sa vybrala tou dlhšou trasou. Kilometre by som zvládla aj pešo, ale dnes som sa rozhodla pre bicykel. Povedala som si, že nohy za to nemôžu, že to, čo chcem, je ďalej, než by chceli prejsť. Trochu ma nechápali, ale ja som len pohodila rukou a tvárila sa, že mi je to fuk. Ale nebolo. Zabudla som si doklady. A nemala som pero.

Dofrasa!

Za dedinou som sa cítila lepšie. Slnko ešte prudko nesvietilo, opätky to zvládali a šaty mi viali okolo stehien. Najlepšie na tom bolo, že nič ani nik okolo mňa nebol. Rovinka, nebo, ja a bicykel. A kabelka so sprostosťami.

Zazvonil mi mobil. Chcela som si vypnúť zvonenia alebo hovor ignorovať, ale toto meno bolo dôležité. Dôležitejšie ako on klopkajúci mi na okno z vonkajšej strany izby. Vravela som plynule, pekne som artikulovala a snažila sa zapôsobiť. To sa mi aj podarilo, pretože na druhej strane zneli len pozitívne slová.

Možno to bolo vetrom, možno psychikou, možno zlým spánkom a možno ničím, ale necítila som sa dobre. Pár kilometrov pred koncom som kráčala pešo popri bicykli a ledva som lapala po dychu. Myseľ sa mi zmaľovala načierno.

Nebolo to však zlé znamenie. Prišlo to.

A ja som nemala pero. Nemala som pero. Pero! Práve teraz!

Hodila som bicykel o zem. Jeden pedál sa odkotúľal k najbližšiemu stromu. Zvonček zazvonil.

Na strane tristo päťdesiatšesť v notese zostalo všetko biele. A potom aj na strane tristo päťdesiat sedem, tristo päťdesiatosem... Bolo načase otočiť to späť, teraz myslím cestu, nie stránky notesa, ten som rovno šmarila do koša.

S jedným pedálom, kabelkou bez dokladov, chýbajúcim perom a pošramotenou myšliou som sa vrátila domov. Mama vystierala pokrčený dôležitý papier, ktorý našla pod posteľou, chlap v širokých rifliach si usrkával z kávy a ten, čo klopal na okno vždy z vonkajšej strany mojej izby, viac neprišiel... Aspoň som si to myslela.

Ten list som napokon poslala. Prijemca sa dodnes neozval. Legendy hovoria, že ho nikdy ani nedostal.

Kúpila som si nový notes. Toto boli prvé vety, ktoré som doň načmárala najkrajšie, ako som len vedela:

Nikdy neignoruj toho, kto ti klope na okno. Môže ťa inšpirovať. Nikdy nemaj predsudky voči chlapom v širokých rifliach a vytahanej košeli. Práve oni ti môžu poskytnúť čas. A ty? Teba som si nevymyslela. Ty si jednoducho bol. A ak nie si, budeš.

A potom naozaj prišiel. Opravil mi pedál na bicykli a ja sa dodnes bicyklujem bez rúk. Lebo ako povedal on, nemusím sa báť, lebo niečie ruky ma vždy podržia. Či už nad hladinou, či pred pádom.

